

Universitätsbibliothek Wuppertal

**Demosthenis Et Aeschinis, Principum Græciæ Oratorum
Opera**

Demosthenes

Aureliae Allobrogum, 1607

Orationis De foedere Alexandræo enarratio

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

<urn:nbn:de:hbz:468-1-1565>

Magnam approbationem, Athenienses, mērentur, qui iusfirandum & fœdus seruati iubent.) Non oblicurum est studiosis, è commentariis quos legerunt, orationem de fœdere Alexandræo videri adulterinam, & à Demosthene iudicari alienam, vt & septimam Philippicam, quam pro Haloneo quidam inseribuntur. Nā hæ utrè que Hegesippo, cognomine Crobylo, Timarchi præcipuo amico, adscribuntur. Suspectam autem faciunt orationem primū inserta orationes tractæ & hitoricæ, cuiusmodi & apud Herodotum sententiæ sunt: cum ciuilem orationem acrimonia & celeritas & acumen deceant: in hac verò extensa pleriq; sint. Deinde nec spiritus videtur esse Demosthenicus, sed infirmus, remissus & imperfectus. Quin dictionem etiam non iniuria reprehendunt. Nam *νεομήτρα*, & *ναπαριζάτος*, & *τυπαρρόντος*, & *βελυπόστερων*, & huius generis alia, non sunt familiaria Demostheni, & ipse genius orationis non habet putam libertatem Demosthenicam, neque obiurgationem, aut ingenuitatem illam ad reuinendum instuctam. Tota denique oratio inuolucris tecta est, longè Demosthenis libertate inferior. Nam & liberè dici, & non liberè dicit: hortatur ad bellum, & belli tamen auctor esse dubitat: animo inter uictum & fiduciam atento: nec vt Demosthenes liber, nec vt Demosthenes tergiuersans. Velle quidein se ostendit, sed tanquam lingua obsepta metu fœderis, subdubitata. Ni si quis illa ipsa fortè vel in primis De nothenici artificij esse dicat. Cum enim tyranus, in quem habebatur oratio, formidaretur, animique Grecorum cōcidissent, & Athenienses vix vel in seruos imperium tenerent: ineritò hac via v̄sus, è re nata vim & vehe-mentiam cohibet: & cum liberè dicendi opportunitate careat, tamen liberè dicit, & arte timorem vincit, & ab ipsa oratione libertatem petit, quam à viribus non habebat. Nam & in postremis Philippicis, quamquam non tot pericula impendebant, tamenvibi de bello agitur, cautus est, neque temerè ipse pronunciat, aut suadet, esse bellum luscipiendum: sed petit, vt cum rebus ipsis deliberent, vtrum illa opera belli an pacis sint iudicanda. Tali via etiam in hac oratione vti videtur. Quod igitur ad tractationem, & omnino ad genium attinet, non reiicienda videatur. Sin dictionem in ea reprehenderis: neque Platoni, neque Comicos, neque reum gestarum scriptores omni caiere criminе inuenias. Quin & hoc dicendum est, vltatū esse Atticis & nomina singere, & ad subiecta negocia receptis vocabulis vti: cuius generis apud Menandru & Aristophanē, qui atticissimo par Platoni habetur, multa reperiuntur. Quod si quis etiam tractum dicendi genus obiiciat: iure is quidem reprehendere videbitur: sed tamē respōderi posset, propter tēpus & festinationem id accidisse. Nā id senectuti & orationis languori non esse imputandū, ex oratione de Corona constat, quæ multo est hac cōcione posterior. Qæ quidē initio suscepti ab Alexādro in imperij est habita, cū illa dicta

εἰς τὸν σεφάρου λόγον, ὃς πολὺ μεταγνήσεος βέσι ταῦτα τῆς Δημοσιείας ὁ μὴ γένος εἴρηται, τὸν αρχῆν τῆς καὶ αἰλέξαρδρον καταστίσεις. ὁ δὲ τοῦ τε σεφάρου λόγος, αἱλέξαρδρον ὄντος εἰς ἴνδον, οὐτε περιστή-

τούτοις οὐκ ὁ λόγος περιβατικῆς τάσσεως. πεφάλαιον τὸ
νόμιμον. τὸ γένος ἥρητος περιβατικόν μήδουν. τὸ δέ εἶναι,
αἱ περιβατικές ἐλληνικὲς ἀλεξανδρικὲς συνεπικάρη. δοκεῖ τὸ λό-
γον τοῦτο τὸ χήματον, καὶ τὰ χήματα τῷ μὴδὲν τῷ αἰχιοῖτε
συνεπικάρης εἴμασθεν, καὶ μηδὲν περιβατικόν τοῦτο τοιούτον
τούτον, τούτην βούλεται, καὶ πόλεμον κινεῖ τὴν τῆς πονηρίας.
τότο τὸ λόγον τοῦτο, τῷ μὲν τῷ σκλητίον ἐχηματιστούμενον, τῷ
ταύταντι καταπολεμένον οὓς δοκοῦσι λέγειν. ὅπερ δέ τοι
τὸ λόγον τὸ συζύγων φανεῖται. ηὕτω μὲν πάλιν ἐπὶ τῷ φανερῷ
πλανῆσις ἀμιγεῖσθαι συμβουλόσει, διατρύγει τὸ χήμα-
βολονούμενον λέγειν πεπικῆς αὐτῷ περιγραφῇ, δοτα δοκεῖ
λέγειν τῷ χήματον τὸ πέπικον δέ τοι τῷ περιγραφῇ
περιπινόμανον. οὐ γένος διδωσιν αὐτῇ τῇ πεπικής εἰ σύμ-
μετέον παρρόπιον ή τὸ δίκιον καταπληξίας, καὶ τὸν αἰλέ-
ξανδρον μεγάλες διώσασθαι, καὶ τὸ καταπεπληγμα τοὺς
ἐλληνας. θετὸν καὶ ὁ λόγος περιβατικός καὶ παρρόπιος ἀμοι-
εγε. ἐπειδὴ τὸ εἶχε πελατεῖς τοὺς αὐτούς λέγοντας εἰκότες
περιβατεῖς τῷ περιγραφῇ πεπικήτα, ἀμαὶ μὴν πεπικῶς, Β
ἀμαὶ τὸ πληκτικόν. τὸ δὲ εἴπερον εἰ δὴ περιγραφήν εἰμι,
ἀνδρεῖς ἀθληταί, ὅπις τοις αὐτοῖς μάλιστα ἀγανακτίσῃ;
εἴποιτο αὖτις πάτερες, εἴπις αἰταγκάζεις αρχῆς τοῦτο τὸ νομί-
μον πεφαλαιόν, συνιστάντος λειδόδαμα τὰς συνεπικάρας. χει-
ρὶς εἰδίναμεν, ὅπις πλανῆσις καὶ αὐτὰ τὰ περιγραφήν μηδα πεφα-
λαιάντας αὐτὸς τῷ λέγοντος, περιγραφήν τοις εἰσάγεται,
αἱ περιβατικές αὐτίθεστον, ὅπα τὸν ἀκερατὸν διατείναμενος εἰσέρεψε
πυγμαῖς, αὐτίκα γοῦν τῷ ακερατῷ κανταῦδα νομίζον-
το εἴπερ, καὶ περιγραφής τοις συνεπικάρας. αὐτίκα ἀγανακτίσκει
εἴσαι τὸ πεφαλαιόν ὃν τὸ περιγραφήν μηδα πεφαλαιόν.
αὐτοπίστημεν εἴλυσε καὶ αὐτίθεστον αὐτοπίστημον μὴν, ἀλλὰ παρ-
ημὸν ταῦτα λέγοντας, ὅπερ οὐ χαλεπάγειν δεῖ. διόπερ ἔλυ-
σεν εἴποι. οὐ δεῖ εἴπις ίματος βιάζοιτο, ἀγανακτεῖν εἰ δὲ εἴτε
εργοῖ που, μὴ χαλεπάγειν οὐ μοισιώς. τοινὶ δὲ αὐτίθεστον κατὰ
διάνοιαν ἔλαβε. τὸ γένος ὅπιον, μὴ δένεται τὸν εργανεῖν τοῦτο πόλεσον.
εἰ δὴ τὸ δέξιον αἰτίκτηται, ὀλλὰ περιγραφή τῷ ληρίδαμα τὰς
συνεπικάρας ἐτερονούμενοι οἱ φιλιάδου παγδεῖς μεσηλίτης·
ταύτων ἔλυσεν ἐπὶ τῷ περιγραφήν μηδέν. αὐτὸς τὸ περιγραφήν
ποιεῖς οὐ κατελύοντο οἱ τοῦ λέσβου τούτουνοι εἰς αἰτίας τοῦ
Σέρεσου. καὶ ταῦτα περιγραφή τοῦ συνεπικάρας τούτουνοῦτες;
κακεταῖ τὸ περιγραφήν τοῦ κατιτάνατος. εἰ τὰ αἰλήλωις
τῇ δοπορίᾳ. δη τὸ γέρασπται αὐτονόμους κακεταῖσθεντος εἴτε
τοὺς ἐλληνας δεύτερον πεφαλαιον τῷ ἐγκλημάτον ἐπά-
γγελο μακεδόνι, τὸ κατατελευτικέναι τὸ δίκιον τοῦ περιγρα-
φήν πολεως, μιᾶς τῷ τοῦ πελοποννήσῳ χαίρει-
ται τὸν παλαιστῶν, τούτων ἐγκαταστησαμεν. περιγραφή τοῦ
αὐτίθεστον μὴν φέρουσαν εἰς αὐτὸν τὸ περιγραφή τοῦ
αὐτεμίσιον ἀπλῶς δὲ ὀστεροπονοῦσαν· ἀλλὰ ἐμμέρος
μὴν τοῖς συνεπικάρας οὔτε αἰαχέπουσαν τοῦ ἐγκλημά-
τον, οὔτε εἰς αὐτὸν φέρουσαν, λύσιν τοῖνυν, καταδρομῇ πε-
κτητικῇ τῷ τῷ ρυτούσφεν, οὐ μικρᾷ. πέχεται δὲ ἐκπατέσσον
καταδρομῇ τῷ τοῦ συνεπικάρας, καὶ τῷ τετραγύμνων δὲ τοῖς
τοῦ συλλαγῆ τῆς ποιητῆς εἰρίσιν, ὀστεροπονοῦσαν· ἐχουστον,
μη δένεται φυγάδας ὄρμίσαντας ὅπλα ὅπλοφέρειν διπλοὶ πο-
λέμοι, πόλεις μηδεμιᾶται τὸ μετεχοῦσῶν τὸ εἰρίσιν· ἀλέξα-
δρος τὸ παρδοξεῖβλεν εἰς σπικῶν κατήγαγε. περιγραφή τοῦ οὐ-
τοῦ αὐτοῦ οὐσίων δητὶ αἰγανακτίσουσιν οἱ ἐλληνες, καὶ δέ
δη πούτοις ἔπληκτοι τοῖνυν, δη τοῖς συνεπικάρας, ἀπει-

A Oratio est negocialis status. Caput est legitimū im.
Ostendit enim conuenta esse violata; hoc est, fœdus Alexandri cum Græcis factum. Videtur autem oratio & figurata esse, & non esse figurata. Quæ enim postulat, ut fœdus serueretur, neque quicquam in pactis violetur: tueri vult fœdus, & bellum concitat* illa ipsa lenitate. Id verò proprium est earum, quæ per contrarium sunt figuratae, ut contraria his quæ dicere videantur probent: id quod in hac seruari oratione videtur. Rursus cum palam ad defensionem hortatur: ab hac figura est aliena. Præstat igitur dicere, leniter ab eo tractata esse, quæ cunque dici figuratae videantur, idque fieri propter negotijs periculum. Non enim conuenientem ipsi argumento libertatem dat populi consternatio, & Alexandri magna potentia, & trepidatio Græcarum. Vnde etiam oratio formidolosa est, & libertatis expers. Quia verò multos habebat qui contradicerent: non ab re ad eos direxit exordium, partim leniter, partim acriter. Quod autem sequitur: Si quis igitur rogauerit, quā rem iniquissimis animis pateremini? Si quis cogereret: principium est legitimū capitis, probantis fœdus esse ruptum Scindendum autem, sapè & ipsa principalia capita ab ipso oratore, ut in prima velut acie certent aduersus obiectionem, introduci, cum auditor aliter sentit. Quod igitur auditor etiam hic putat, fœdus seruandum esse: statim acriter caput inducit ab exemplo, & quia nullam aliam Atheniensium coniunctionem cum Messeniis proferre poterat, id tantum dicit: Atheniensium esse perpetuam consuetudinem, oppressis libertatem restituere. Si igitur hoc est primum caput: antipipton soluit & antitesin. Antipipton quidem, Sed non apud nos hæc gesta sunt. Quare grauiter ferri non debent, quamobrem id soluit his verbis: Si quis vos cogeret, indignati: si alibi vspiam, non succensere vos perinde. Antithesin verò ex sententia sumpsit. Scriptum enim est: Nemo dominetur rebus publicis. Quæ tametsi per sententiam tractata est, At ante fœdus Philiadæ liberi Messenæ dominati sunt: eam tamen soluit exemplo per repugniam: Cur igitur Lesbi tyranni expulsi sunt Antissa & Ereso, idque cum ante fœdus imperarint? Nam inter se pugnant, pellere & constitvere. Deinde inter se inopia, * cum scriptum sit, sui iuris & liberos esse Græcos oportere. Alterum caput criminum obiicit Macedoni, quod Pellenæ popularem statum abrogavit: quæ vna sit ex Achaicis vrbibus in Peloponneso: & Cheronem palastritam ei tyrannum impoquerit. Aduersus hoc autem, obiectionem, quæ ad rem ipsam pertineat, nulla posuit, sed simpliciter tāquā cōmunicatē, At fœdus seruamus: neq; criminis partē aliquā euertētem, neq; ad id tendētē. In refutando autem inseclatione oratorum vsus est non parua. Vsus est & insectatione vtrorumque, tam assessorum, quām eorum qui custodiæ communis pacis præpositi sunt, ut qui ad ea quæ sunt, conniveant. Tertium est, cum fœdere contineatur, ne liceat exilibus, arreptis armis vilam fœderatam urbem inuadere: Alexander laniastam Sicyonem restituit. Contra hoc æquè nullam anthypophoram aut antistasin attulit, nisi eandem similiter, Græcos ægrè esse laturos, & Athenienses autores visum iri violati fœderis. Quartum post hæc crimen est, Macedones contra fœdus omnes naues Ponticas in Tenedum perductas,

non dimisisse prius, quam centum nauium classem instruendam Athenienses decreuerint, eique Menestheus ducem prefecerint. Quod igitur centum nauis decreuerunt Athenienses, id potentiae indicium est. Aduersus crimem aut antistatalim attulit, At modum fecit iniuria: & aliam antistatalim, At infirma nostra vrbs est. Ac priorem quidem soluit translatione: Non desierunt iniuriam facere, & iniuriam fecerunt, alteram verb ex repugnanti: Quomodo inuidia urbemesse dicimus, si ij quos foedus seruare iubemus, nos contemnunt? Nec enim consentaneum est, hanc urbis imbecillitatem accusare, hanc eam opitulari iure, vt quae iusticiam tueri possit. Quintum crimē his absolutis, sequitur, appellere fuisse ausos Macedones. Et hoc opposuit ex magnitudine, quasi dicaret, Quid verò illud est: Vnde enim tritemi appulerunt, & hoc esse delictum nemo dixerit. Hanc soluit à modo, factum id esse tentandi gratia: & eos paulatim irreperere velle, urbemque assuefacere, vt appulsiones toleret. Est & alia refutatio: Qui tum illa nauis sit vectus, cum nautica ligna petiisse, ad fabricanda minuta nauigia, quæ ei facere concederint, & tritemem sanè ædificasset. In quo & a tipipton per inscriptionem introduxit: Nec enim quisquam dixerit, copiam signorum esse in Attica, penuriam in Macedonia: vnde ea quilibet minimo precio emere possunt. Deinde in Atheniensiumesse manu ne toleret, & scriptum foederis exhibit, quo continetur, Si communis pacis velint esse participes: tanquam ser' pto & foedere concedente, si quis velit, nequaquam Alexandrum sequi. Hoc scriptum, bellum etiam ministri potest foedus rumpere volētibus. Ille verò id ad suam utilitatem attripuit, & multis admonuit gloriae maiorum multis officijs Deinū pollicetur, se, si permittant, decretum de bello suscipiendo facturum.

ENARRATIONES SE-

CVN DI TOMI, ET PRIMVM

orationis de Corona.

Primum Athenienses deos deásque.) Potest fortasse aliquis simul & reūpublicam diligere, & priuatum odire aliquos: vt sensus ad Timarchum referatur, cui fuit infestus Åschines.

Tanta mihi tribuatur. Vide ut non plus postulet:
sed suam, ut satis magnam, tribui sibi optet.

Deinde quod est.)^{*)} Idem est cum partitione. Nuda est autem necessariò propositio. quoniam ea quæ confessa & aperta esse ducimus: confirmatione non egent. Ipsa autem sententia, magis conciliat iudices. Apparet enim cum non sui duntaxat rationem habere: sed illos etiam æquè curare. Vestrāmq; religio nem & gloriam.) Religionem, id est, iuslurandū: gloriam, omnium hominum iudicium & sermones.

Ne aduersarium in consilium.) Contentio adiuncta, verborum absurditati vim affert. Aduersarius enim hostis, consiliarius amicitia coniunctus est. Illud autem intelligit quod Åeschines dixerat: Ctesiphontem accuso: quid te ingeris Demosthenes? ne finite eum in iudicium prospectare. Quòd si ei dicendi copiam datis: eo vtatur orationis ordine, quem ego institui. Et si autem ego multis in hoc discrimine.) Etiam hoc secundum exordium benevolentiam conciliat.: tractatio autem diuersa est. Prius enim plenum est auctoritatis:

Φθέγγεσθε τοι ἀδει περιγένεσθαι τῇ τάξει τῷ λόγῳ σίας
διέτελεν οὐτο το εργούμενον, δύναται πεπορθεῖν. ὃ μεταχ-

A Ηγείον ταχέτερον ἀφείσιν πορίν ἐκεῖπιν ναῦς πληρώσουσα
ψυφίσασθε, καὶ στρατηγὸν ἐπὶ αἰγαῖς ἐσδέξατε μεριδέων πο-
μὴ οὐδὲ ἔκειται ναῦς ψυφίσασθε ἀθλείσιν, εἴδειξεν ἐγένετο
διωτῆς. ταχές ἦτο ἔγκληματα αἰτίασιν ὁμόμοιαν. ἀλλὰ
ἐπαύσαντο τὸ ἀδικήματος. καὶ διετέρευτον αἰτίασιν, αλλὰ
ἀδενής ἡ πόλις. ταῦτα μὲν οὖν ταχέτεραν, ἔλυσε μεταλλι-
πίκας. οὗτον ἐπαύσαντο τὸν αἰτίακοιντας ηὔτε ἐκ ιδίου ποστον.
τέλος ἡ διατέρευτην τὸν τοιούτον ἔπι, πῶς αἰνιστόστον τὸ
πόλιν ἐζῆρε φαῦλος, εἰ δι κελεύσθω μέροις τὸ σωτηρικός εὑμέ-
νειν, καὶ ταφεργούσιν; γάρ ἀπόλευθόν ἔστι, τῇ μὲν, αἰτί-
ασιν τὸ πόλεως κατηγορεῖν τῇ Ἰ. Βοσπένδιον, αἵ δι-
νατιν διαφυλάξτεν τὰ δίκαια. Εἶτα τούτοις πάντοις ἐγ-
κλημάτησιν, ὅπις εἰσπλένουσι ἑταῖροι μακεδόνες, ηὔτε
το αὐτεπικεν τὸν τῆς πηλικότητος, αἵ δὲ τὸν τὸν γονιόν,
μιᾶς γὰρ ἐπίρει εἰσπέλεσσαν, ηὔτε τούτοις αἱ εἴποι τὸ ἐγ-
κλημάτη. παύτην ἔλυσεν διπλὸν ἐξόπους ὅπις διόπειρε πολι-
νόμων. Καὶ διέδιντος ηὔτε μικρὸν, ηὔτε δισεπτάντη πολι-
χεδματούς εἰσπλάσιος. καὶ ἐτέρη λύσις, τὸν τόπον τοῦτον τὸν νερός
εἰσπλέσαντα, ξύλον ταυτηγόσιμα αὔτην, εἰς καὶ τοπονο-
μικῶν πλείον, ἢ σωμαχωπίσαμεν αὐτῷ ποιεῖν. καὶ ἐπί-
ρη αἱ τὰυτηγόσια τοῦτο. εἰ δὲ Καίτηπίστον τοῦτο μακεδόνες ει-
σπλήσθων. γάρ μὴ φύσιθε τοὺς αἱ αὐτοῖς ξύλοις ζεῖται τῇ
αὐτηγόσισι αὐτοῖς εἰς τὸ μακεδονικόν διενέξεται διπλάσια
ταῦτα. Τοῖς δειπνοῖς ἀνείδημα. εἴθι ὅπις ἐρήτην δέ τι μεταβίβει
διατηρεῖται ηὔτε σωτηριῶν τὸ ὄπιτον παρέχεται, εἰ δὲ γέρεντοι
αἱ διπλάσια τῆς κοινῆς εἰπείντος μετέχειν αἵ τε ἄρτοι καὶ τὸ
σωτηριῶν διπλάσια πεπιστοῦν, εἰ βούλειτο τοὺς μικραῖς αἱ-
διαίδρυτοι αὐτοὺς θεῖν. τέτοιο τὸ ὄπιτον διαβάλλει πολεμον
αὐτηγόν τοῖς διδασταῖνδιν ἐθέλουσιν. οὕτως ταχέστη τὸ γενόμενον
τοῖς οἰκεῖον λαβεῖν, πολλὰ μὲν ὑπάρχοντος τοῦτον τοιούτου
δόξης πολλαῖς τὸ φρέπειον. εἰ δὲ κατεπιγέλλεται μά-
κρην τοῦτον τοιούτουν, τοῦτον τοιούτουν

ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΕΡΙ
ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΗ.
μεθένος λόγου στέφανος.

Πρῶτον μὲν ὁ αἵδεις ἀθίλεωις, τοῖς θεοῖς δῆμοι
πάσι παγκόσμιοι, σύστημα δύνοντα ἔχον ἐξώ δικτυοῦ,
τῇ τε πόλει καյπάστῳ υἱῷ.) τάχα δικαστή τοις δύοις μὲν
τὴν πόλιν φιλεῖν, μιστὸν δὲ ιδίᾳ πναῖς, ὡς δηποτί πιμαρχοῦ τον
νιν αἰδαφέρεσθαι, ὡς ἐπολέμησεν αἰχίνης.
ποσαύτην ὑπαρξάμενοι. δέεται δέ ποιος οὐ τὸ πλεῖον ἀπο-
τεῖ. ἀλλὰ ὡς αρκούσσαν τὴν ιδίαν δῆμον κατέχει λαβεῖν.
ἐπειδὴ ὅπερ δέι. *) τὸ αὐτὸν δέι περὶ μεροτμόν. αἰγ-
τάσικος δὲ ἡ αἰγαγγήως ἡ περιστασίς. ἐπιδή, μέτερ ὄντος
ζουμφα καὶ φανερεῖται γενέθλια οὐ δεῖδεται κατασκεψία. δέ
ἡ νοῦς ἐπάγεται τοὺς δικαστὰς πλέον εἰς οἰκείωτα. φαί-
νεται γὰρ οὐχ ἔωτε μόνον, ἀλλὰ Καυτῆρι τὸν θεόν
νοιαν πιούμενος. ηγέτης διστρεπτείται ηδέ
ξης.) διστρεπτείται μὲν, τῷ δρόμῳ δέξιῃς δέ, τῆς εἰς πάντας αἰ-
θερόποιες. μὴ τὸ αὐτόδικον σύμβολον. *) θέσις ἐγγύεις κε-
μάρη. τὸ αἴτοπον τῷ δρόμῳ μέστον Βειάζεται. ὁ οὐρὴ γὰρ αἴτοδικος,
πολέμιος. δέ σύμβοντας, περιστρεφεῖται. εἰρηκε δέ τῶν τα-
πειδὴ δὲ αἰχίνης ἔλεγε, κτητοφάντος κατηγορεῖται τὸ στο-
τὸν ἐνβάλλει εἰς μέσον δημόσιες; οὐδὲ εὖτε αὐτὸν εἰς τὸ
δικαστείον φέρειται. εἰσὶ δὲ αρά δηποτί πετείτε αἴτο
αὶ τὸς ισταρχοῦ. πολλὰ μὲν οὐκ ἔγωγε ἐλαττούμενα.) ηγέ-
της δέ τοις ισταρχοῖς.